

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Zuzany Bystřické a soudců Mariana Kokeše a Lubomíra Majerčíka ve věci

žalobce: **AMIPRO NUTRITION s.r.o.**, IČO: 05456762
sídlem Nová 864, 696 81 Bzenec
zastoupený daňovým poradcem Daňové a účetní služby s.r.o.
sídlem Zbraslavská 12/11, 159 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2024, č. j. 4521/24/5300-21444-712994

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podanou žalobou brojí proti výše označenému rozhodnutí, kterým žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil napadená rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) - dodatečné platební výměry ze dne 13. 10. 2022, a to č. j.

4295722/22/3013-50521-711633 za zdaňovací období září 2018 a č. j. 4296350/22/3013-50521-711633 za zdaňovací období říjen 2018. Žalobce podal dne 18. 12. 2020 dodatečná daňová přiznání na daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za předmětná zdaňovací období, ve kterých dodatečně vykázal uskutečnění plnění na řádku 21 (poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě) ve výši 34 347 Kč, resp. 47 473 Kč, k čemuž doložil faktury vystavené pro slovinského plátce H-bit, d.o.o., VAT ID: SI28401280 (dále též „H-bit“) za „těžbu v poolu“ (tj. poskytování výpočetního výkonu za účelem těžby Bitcoinu, dále též „předmětná plnění“).

2. Správci daně vznikly pochybnosti o těchto plněních, a proto výzvami ze dne 14. 4. 2022, č. j. 1154699/22/3013-50521-711633 a č. j. 1154719/22/3013-50521-711633, zahájil postupy k odstranění pochybností za předmětná zdaňovací období. Své pochybnosti správce daně založil zejména na závěrech vyplývajících z daňového řízení vedeného u žalobce za zdaňovací období prosinec 2018, pravomocně ukončeného rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2022, č. j. 938/22/5300-21444-712994.
3. Ačkoliv žalovaný k odvolání žalobce napadené dodatečné platební výměry změnil, tato změna byla provedena v souladu s údaji uvedenými v dodatečných daňových přiznáních za zdaňovací období září a říjen 2018, neboť v návaznosti na nové důkazy vyvstálé v průběhu odvolacího řízení (e-mail ze dne 10. 7. 2019) bylo prokázáno poskytování výpočetního výkonu žalobcem do tržiště s výpočetním výkonem organizovaného společností H-bit (se sídlem v jiném členském státě). Pokud jde o nárok na odpočet z porřízení grafických karet (žalobcem opět uplatňovaný), proti kterému směřuje nynější žaloba, se žalovaný se závěry správce daně zcela ztotožnil, a to s ohledem na zákaz duplicitního uplatnění nároku na odpočet podle § 73 odst. 2 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“).

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

4. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
5. Žalobce svou žalobní argumentaci vystavěl na polemice s dílčími právními závěry a konkrétními důvody, na základě kterých žalovaný neshledal opodstatněnými odvolací námítky žalobce proti rozhodnutím správce daně. Tyto právní závěry a důvody také žalobce v žalobě rekapituluje, přičemž je nepovažuje za souladné se zákonem, ani s judikaturou správních soudů. Žalobce je přesvědčen, že závěry správce daně, resp. žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet z porřízení grafických karet, jsou nesprávné a účelové. Účelovým žalobce shledává zejména názorový obrat ze strany žalovaného týkající se posouzení povahy činnosti žalobce, a to až na základě hodnocení důkazu v podobě e-mailové komunikace mezi společníky ze dne 10. 7. 2019. Žalobce má za to, že pravým účelem tohoto postupu je vyvinutí žalovaného ze znemožnění práva žalobce na odpočet daně z nakoupené technologie, kdy se snaží vinu svalit na žalobce, který jeho zaviněním neměl prokázat uskutečňování ekonomické činnosti, i když ji reálně po skutkové stránce realizoval.
6. Žalobce rozporuje dílčí závěry žalovaného, že žalobce nerozptýlil pochybnosti ohledně existence předmětného plnění, zejména tím, že žalobce nepředložil registrační email do těžebního systému, dále např. uložením vytěžených bitcoinů v elektronické peněženice jednatele společnosti, fakturami na energie vystavenými na jednatele společnosti, absencí

živnostenského oprávnění anebo nárokováním DPH až na základě dodatečných daňových příznání a s tím i souvisejícími opravami účetních zápisů se zpožděním. Žalobce je naopak toho názoru, že veškeré tyto indicie měly ve skutečnosti velmi plausibilní a lidsky pochopitelná vysvětlení (např. u faktur na energie byla smlouva uzavřena na jednatele z důvodu nižšího energetického tarifu na občana atd.), kdy daňový zástupce navrhoval provádění svědeckých výpovědí jak jeho osoby, tak podání vysvětlení ze strany obou společníků žalobce, což bylo žalovaným vytrvale odmítáno s odůvodněním, že se jednalo o účelové návrhy. Žalobce proto namítá, že argumentace žalovaného o změně názoru teprve po předložení emailové komunikace mezi společníky ze dne 10. 7. 2019 (předložené dne 11. 4. 2023) je ryze účelová a jejím účelem je vyvinění žalovaného z toho, že znemožnil za zdaňovací období prosinec 2018 žalobci nárokovat DPH na vstupu z nakoupené těžební technologie z důvodu, že neprokázal uskutečňování ekonomické činnosti, i když k dnešnímu dni je nesporné, že nárok na odpočet měl.

7. Žalobce proto požadoval na základě zásady neutrality nárok na odpočet z nakoupené těžební technologie, a to ve zdaňovacím období září 2018, protože se jednalo o zdaňovací období, které je ve tříleté lhůtě pro uplatnění daně na vstupu a do dnešního dne nebylo prekludováno. Na rozdíl od zdaňovacího období prosinec 2018, kde již daň byla pravomocně stanovena a již uplynuly veškeré lhůty pro uplatnění mimořádných opravných prostředků. Žalobce má za to, že žádným právním předpisem není zakázáno a je tak v souladu s ústavní zásadou obecně dovolovací nárokovat DPH na vstupu v jiném zdaňovacím období, než bylo původně nárokováno, a to zejména za předpokladu, že prvotně uplatněný nárok na odpočet protiprávně znemožnil žalovaný svým rozhodnutím za zdaňovací období prosinec 2018.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nadále setrvává na právním názoru vysloveném v napadeném rozhodnutí a nesouhlasí s žalobními námitkami žalobce, které nadto považuje za obsahově totožné s námitkami odvolacími. Proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle cituje, přičemž námitky žalobce shledává nedůvodnými.
9. Žalovaný je toho názoru, že daňové orgány kvalifikovaně formulovaly své pochybnosti, které se žalobci nepodařilo rozptýlit. K námitkám ohledně dokazování a nesprávného hodnocení provedených důkazů žalovaný opětovně zdůrazňuje, že žalobce neunesl důkazní břemeno. K požadavku žalobce, aby nároky na odpočet daně z pořízení grafických karet byly opětovně uplatněny, žalovaný s odkazem na napadené rozhodnutí a tam citovanou judikaturu shrnuje, že nárok na odpočet nelze uplatnit duplicitně, jak vyplývá z § 73 odst. 2 zákona o DPH. Je tedy plně v diskreci plátce zvolit si, za které zdaňovací období v rámci této doby nárok na odpočet uplatní. V daném případě si žalobce zvolil zdaňovací období prosinec 2018 a v rámci důkazního řízení za toto zdaňovací období neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet z pořízení grafických karet. Tento nárok proto s odkazem na zákaz duplicitního uplatnění nelze znovu uplatnit za zdaňovací období září 2018. Zamítnutí nároku na odpočet z pořízení grafických karet za zdaňovací období prosinec 2018 předcházelo řádné důkazní řízení před správcem daně i žalovaným, při němž žalobce neodstranil pochybnosti správce daně a neprokázal poskytnutí služeb společnosti H-bit. V daném případě nelze hovořit o znemožnění nároku na odpočet daně, tento byl žalobcem uplatněn, nicméně pro nesplnění zákonných podmínek nebyl přiznán. Tento postup tak není ani v rozporu se zásadou neutrality daně. Za takové situace tak nelze akceptovat postup,

kdy žalobce v rámci pozdějšího řízení za jiná zdaňovací období předloží dříve neuplatněné důkazy – ačkoli jejich dřívějšímu předložení nebránil objektivní důvod – a fakticky se domáhá možnosti znovu obhajovat oprávněnost již zamítnutého nároku v dalším důkazním řízení. Jak žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, tomu brání i zásada právní jistoty, neboť v opačném případě by žalobce tento opakovaný nárok mohl vznést i v libovolném dalším řízení (za další zdaňovací období).

IV. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud, za splnění podmínek pro rozhodnutí věci bez nařízení jednání (§ 51 s. ř. s.), přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházejícího rozhodnutí správce daně, včetně řízení předcházející jejich vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
11. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný k odvolání žalobce změnil napadené dodatečné platební výměry správce daně v souladu s dodatečnými daňovými příznámi za zdaňovací období září a říjen 2018 tak, že zvýšil hodnoty na ř. 21 („*Poskytnutí služeb s místem plnění v jiném členském státě vymezených v § 102 odst. 1 písm. d⁴*“), neboť v návaznosti na nové důkazy (zejména důkaz emailem ze dne 10. 7. 2019) vyvstalé v průběhu odvolacího řízení bylo prokázáno poskytování výpočetního výkonu žalobcem do tržistiště s výpočetním výkonem organizovaného společností H-bit (se sídlem v jiném členském státě). Naopak žádost o uznání nároku na odpočet DPH z pořízení grafických karet za zdaňovací období září 2018 žalovaný zamítl.
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří nesouhlasná polemika žalobce právě s oprávněností postupu žalovaného, na jehož základě neuznal žalobci odpočet na DPH za uskutečnění zdanitelných plnění (pořízení grafických karet) za zdaňovací období září 2018.
13. Mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce tentýž požadavek na odpočet na DPH za pořízení grafických karet uplatnil prvotně za zdaňovací období prosinec 2018. Sporným žalobce činí závěry žalovaného, že tentýž požadavek již nelze uplatnit znovu za zdaňovací období září 2018, a to s odkazem na zákaz duplicitního uplatnění nároku na odpočet. Žalobce své nesouhlasné stanovisko staví na premise, že to byl žalovaný, kdo svým rozhodnutím protiprávně znemožnil řádné uplatnění daného požadavku za zdaňovací období prosinec 2018, a proto by (s ohledem na zachování daňové neutrality a ve světle nových skutkových zjištění) mělo být žalobci umožněno uplatnit tento požadavek znovu ve zdaňovacím období září 2018.
14. S tímto názorem žalobce se nicméně krajský soud neztotožňuje. Žalovaný požadavek na uznání nároku žalobce na odpočet DPH na vstupu z pořízené výpočetní techniky a režijního materiálu v celkové výši základu daně 1 598 319,66 Kč a daně 335 647,12 Kč za zdaňovací období září 2018 shledal zčásti bezpředmětným, zčásti nedůvodným. Jak poukazuje žalovaný, ačkoliv žalobce nespécifikoval, které konkrétní nároky na odpočet žádá znovu uplatnit, když uvedl pouze souhrnnou částku základu daně 1 598 319,66 Kč a daně 335 647,12 Kč, tato částka však přesně odpovídá veškerým odpočtům uplatněným za zdaňovací období prosinec 2018. Tento požadavek žalobce byl tedy předmětem rozsáhlého důkazního řízení za zdaňovací období prosinec 2018, za které jej žalobce prvotně uplatnil a které bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím žalovaného č. j. 938/22/5300-21444-712994 (proti tomuto rozhodnutí ani nebyla podána žaloba). Předmětem tehdejšího řízení byl toliko rovněž nárok na odpočet DPH na vstupu z pořízené výpočetní techniky a režijního materiálu (mimo jiné i grafických karet), které žalobce dle svého tvrzení použil k

poskytování výpočetního výkonu společnosti H-bit. Žalovaný (na rozdíl od správce daně) v citovaném rozhodnutí žalobci uznal dodatečně uplatněný nárok na odpočet z přijatých plnění ve výši základu daně 253 467 Kč a daně 53 228 Kč. Důvodem bylo, že žalobce k těmto vstupům původně nedoložil daňové doklady (nesplnil formální podmínku nároku na odpočet) a předložil je až ke konci odvolacího řízení za prosinec 2018, kdy již žalovaný neměl časový prostor prošetřit splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet z těchto vstupů, a proto tyto odpočty uznal. Pokud tedy žalobce za zdaňovací období září 2018 uplatňuje požadavek, aby mu byly odpočty z těchto plnění (zejm. z režijních nákladů, materiálu atd.) opětovně (podruhé) uznány, nelze než souhlasit s názorem žalovaného, že je zcela bezpředmětný, neboť již byly jednou pravomocně uznány. Uvedené platí i pro nárok žalobce na odpočet z přijatého plnění evidovaného jako „hovorné 6.11-5.12/18“ od společnosti T-Mobile Czech Republic a.s. (viz bod 47 rozhodnutí žalovaného).

15. Naopak uvedené neplatí pro zbývající nároky na odpočet (tj. z pořízení grafických karet). Žalovaný ve vztahu k tomuto požadavku uplatněnému za zdaňovací období prosince 2018 uzavřel, že žalobce neprokázal použití pořízených grafických karet v rámci svých ekonomických činností dle § 72 odst. 1 zákona o DPH, čímž neprokázal naplnění této hmotněprávní podmínky nároku na odpočet. V tehdejší řízení žalobce neunesl své důkazní břemeno, neboť nepředložil klíčový důkaz (zmiňovaný email ze dne 10. 7. 2019), který předložil teprve v průběhu odvolacího řízení ve vztahu k předmětným zdaňovacím obdobím září a říjen 2018 (v dubnu 2023), tj. dávno po skončení odvolacího řízení za zdaňovací období prosinec 2018. K požadavku, aby byly tyto nároky opětovně uplatněny za září 2018, žalovaný uzavřel, že tento nárok na odpočet nelze uplatnit duplicitně.
16. Krajský soud přisvědčuje názoru žalovaného, že zákaz duplicitního uplatnění nároku vyplývá z § 73 odst. 2 zákona o DPH, dle kterého je plátce oprávněn uplatnit nárok na odpočet nejdříve za zdaňovací období, ve kterém jsou splněny podmínky dle odstavce 1; musí jej přitom dle § 73 odst. 3 zákona o DPH uplatnit do 3 let. Z toho dle žalovaného plyne, že je plně v diskreci plátce DPH zvolit si, za které zdaňovací období v rámci této doby nárok na odpočet uplatní, přičemž dle § 73 odst. 2 zákona o DPH daný plátce může nárok na odpočet uplatnit pouze za jedno zdaňovací období (zákaz opakovaného, duplicitního uplatnění za jiné zdaňovací období). V nyní projednávaném případě si žalobce zvolil prosinec 2018 a v rámci důkazního řízení za toto zdaňovací období neprokázal oprávněnost uplatněného nároku na odpočet z pořízení grafických karet. Tento nárok proto s odkazem na zákaz duplicitního uplatnění nelze znovu uplatnit za zdaňovací období září 2018.
17. Na rozdíl od žalobce, krajský soud považuje za přílehlavý odkaz žalovaného na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 5. 2018, č. j. 9 Af 72/2015-37, kde se soud zabýval obdobnou situací: „Žalobci proto nemohl být přiznán nárok na odpočet daně (ani při opakovaném uplatnění nároku) z předmětného zdanitelného plnění v případě, kdy žalobce uplatnil nárok na odpočet daně z dokladů, z nichž již shodný nárok uplatňoval v předchozích zdaňovacích obdobích v rámci postupů k odstranění pochybností na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období duben, květen a červen 2011. Za situace, kdy správce daně tyto postupy k odstranění pochybností ukončil tak, že nárok na odpočet daně z těchto daňových dokladů nebyl uznán z důvodu závěru o neuskutečnění tvrzených obchodních transakcí, a kdy žalobce proti platebním výměřům vydaným za daná zdaňovací období v návaznosti na výsledek postupů k odstranění pochybností neprojel žádnými opravnými prostředky, nemohl soud žalobci přisvědčit v jeho závěru, že by možnost uplatnit tento nárok znovu přesto, že již o něm bylo pravomocně

rozhodnuto, vyplývala z jím obecně odkazovaných ustanovení § 72 a 73 ZDPH.“ Ke shodným závěrům ostatně dospěl i Krajský soud v Plzni či Nejvyšší správní soud.

18. Prvně jmenovaný Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 29. 8. 2022, č. j. 77 Af 20/2020-55, přisvědčil názoru daňových orgánů: „*Na úvod vypořádání odvolacích námitek odvolací orgán uvádí, že závěry prvostupňového správce daně v napadených rozhodnutích byly postaveny na duplicitním uplatnění nároku na odpočet daně. Prvostupňový správce daně totiž zjistil, že odvolatel si za posuzovaná plnění uplatnil nárok na odpočet daně v dřívějších zdaňovacích obdobích (v rámci kterých prvostupňový správce daně potvrdil splnění hmotněprávních podmínek, avšak následně se zabýval účastí odvolatele na podvodu na DPH), proto v nyní posuzovaných již nemohl být nárok na odpočet daně úspěšně přiznán. Tento právní závěr odvolací orgán přezkoumal a shledal, že odpovídá zjištěným skutečnostem, proto jej potvrdil.*“ Uvedený právní závěr následně aproboval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 6. 2024, č. j. 10 Afs 340/2022-56, když uzavřel, že „*v nyní řešených zdaňovacích obdobích leden a únor 2014 pak stěžovatelka tatáž přijatá zdanitelná plnění uplatnila znovu, tedy duplicitně. Nárok na odpočet daně z jednoho přijatého zdanitelného plnění však nelze uplatňovat opakovaně (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2010, čj. 2 Afs 22/2010-72).*“
19. V kontextu skutkových okolností nyní projednávané žaloby krajský soud neshledává důvod se od uvedených závěrů jakkoliv odchýlit. Pokud žalobce namítá, že žalovaný svým rozhodnutím protiprávně znemožnil řádné uplatnění daného požadavku za zdaňovací období prosinec 2018, přičemž svou argumentaci zakládá primárně na zpochybnění závěrů daňových orgánů přijatých v řízeních o požadavku uplatněnému za zdaňovací období prosince 2018, krajský soud k tomu opětovně zdůrazňuje, že o tomto požadavku již bylo pravomocně rozhodnuto rozhodnutím žalovaného č. j. 938/22/5300-21444-712994. Krajský soud proto za nedůvodné shledává ty námitky, v nichž žalobce až nyní zpochybňuje zákonnost postupu daňových orgánů při dokazování i následném zhodnocení důkazů v daném řízení. Ve vztahu k předmětu nyní projednávané věci pak tyto námitky (zejména pokud se týkají neprovedení některých navržených důkazů, např. svědecké výpovědi jednatelů či místní šetření) do značné míry ztrácejí relevanci, neboť žalobce v odvolacím řízení předložil onen důkaz (email ze dne 10. 7. 2019, předložený žalobcem dne 11. 4. 2023), který žalovaný hodnotil za stěžejní pro uznání části nároků žalobce z důvodu prokázání, že výpočetní výkon na platformě H-bit skutečně poskytoval sám žalobce a nikoli jiná osoba. V návaznosti na další skutková zjištění, provedená po předložení onoho mailu (viz jejich popis v bodech 37 a 38 napadeného rozhodnutí) pak žalovaný uzavřel, že výpočetní výkon poskytovaný žalobcem naplňuje znaky ekonomické činnosti dle § 5 odst. 2 zákona o DPH a rovněž naplňuje znaky poskytování služby dle § 14 zákona o DPH. „*Poskytování výpočetního výkonu tak za daných okolností je úplatným poskytováním služby v souladu s § 14 ZDPH ve spojení s analogickou aplikací ust. § 2 odst. 1 písm. b) ZDPH (analogickou z toho důvodu, že místo plnění není v tuzemsku, nýbrž dle ust. § 9 odst. 1 ZDPH v místě sídla společnosti H-bit, tj. v jiném členském státě).*“ (viz bod 38 napadeného rozhodnutí). Dalšího dokazování, které navrhoval žalobce, tedy nebylo třeba. V této souvislosti je ovšem třeba odmítnout námitku žalobce, že by žalovaný vystavěl svou argumentaci pouze na existenci registračního e-mailu. Skutečnost, že žalobce nepředložil e-mail, který je žadateli o registraci v „poolu“ společností H-bit automaticky zasílán po úspěšné registraci, jakož ani např. opis z jeho účtu na platformě H-bit (ačkoli tyto důkazy mu musely být snadno dostupné, pokud výkon na této platformě skutečně poskytoval), byla pouze jednou z pochybností o poskytování výpočetního výkonu. Tato pochybnost neplynula z nepředložení konkrétního důkazu

(registračního e-mailu), nýbrž obecně z nedoložení existence účtu na platformě H-bit. Bylo však plně na žalobci, jak tvrzené poskytnutí služby prokáže.

20. Stejně tak za nedůvodná považuje krajský soud obecné tvrzení žalobce ohledně účelovosti postupu žalovaného. Nelze totiž brát ze zřetele, že to byl právě žalobce, kterého ve vztahu k uplatněnému nároku na odpočet za zdaňovací období prosinec 2018 tížilo důkazní břemeno ohledně svých tvrzení a je primárně na něm, aby si ve svém zájmu zajišťoval dokumentaci ve vztahu ke svým tvrzením (zde ve vztahu k tvrzené vlastní ekonomické činnosti); pokud tak daňový subjekt nečiní a naopak ve svém účetnictví tuto činnost v dané době zcela popírá, pak se sám vystavuje riziku, že v budoucnu nemusí být schopen tuto činnost prokázat; zvláště pokud nepředloží důkazy, které mají dostatečnou důkazní hodnotu; přičemž zde existují důkazy z doby realizace tvrzené činnosti, které svědčí proti jeho tvrzení (v tomto případě např. elektronická peněženka vedená na firemní email jiné společnosti, faktura za elektřinu vystavená na fyzickou osobu či zatajení této činnosti a souvisejících případů v účetnictví odvolatele). Tak tomu bylo ve skončeném řízení za zdaňovací období prosinec 2018, kdy žalobce k prokázání svého tvrzení předkládal další důkazy, ty však byly vyhotoveny či se udály *ex post*, v návaznosti na tehdejší řízení (např. dodatečné přeúčtování spotřebované elektrické energie na odvolatele, dodatečné zaúčtování tržeb a nákladů v rámci výkazu zisku a ztrát za rok 2020, svolání valné hromady a zakoupení hardwarové peněženky v návaznosti na seznámení vydané odvolacím orgánem v tehdejších řízeních). Žalobce se tak sám dostal do situace, kdy k unesení svého důkazního břemene bylo nezbytné předložit takový důkaz, který by věrohodným způsobem odstranil pochybnosti správců daně a prokázal jeho tvrzení. Pokud lze za takový důkaz dle žalovaného považovat onen email ze dne 10. 7. 2019 (v návaznosti na další zjištění správce daně), je třeba zdůraznit, že žalobci nebránil žádný objektivní důvod tento důkaz předložit dříve již v průběhu řízení za zdaňovací období prosinec 2018. Argumentace žalobce, že přijaté závěry žalovaného bylo možné vyvodit již z provedených důkazů, je pouze spekulativního charakteru, neboť se opětovně vrací k řízení za zdaňovací období prosinec 2018, které již bylo pravomocně skončeno a jež není předmětem nyní projednávané věci.
21. Za velmi obecná a nikterak konkretizovaná ve vztahu k nynější věci žalobce pak považuje krajský soud tvrzení žalobce ohledně narušení zásady daňové neutrality, které nic nemohou změnit na výše uvedených závěrech.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
23. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2025

Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu